

Afscheid

Direct na mijn geboorte kreeg ik al te maken met afscheid.

Zoals ieder mensenkind moest ik afscheid nemen van de heerlijke omgeving waarin ik iets meer dan zeven maanden had vertoefd – de baarmoeder.

Het was er lekker warm, er was voeding en er was het vertrouwde geluid van de hartslag van mamma.

Omdat ik te vroeg geboren ben werd ik meteen weggebracht naar een couveusekamer in een kraamkliniek om daar vijf weken te worden verzorgd.

Dat betekende dus niet alleen afscheid van een vertrouwde, beschermde, warme omgeving, maar tegelijkertijd ook afscheid van de directe nabijheid en verzorging van mamma.

Pappa had een zeevarend beroep en dat betekende dat ik vanaf het begin van mijn leven steeds voor langere tijd van hem afscheid heb moeten nemen.

Er is een moment in mijn jeugd dat afscheid nemen zeer pijnlijk is geweest.

Er waren al langere tijd problemen in het huwelijk van mijn ouders.

Precies op het moment dat ik voor het eerst naar de middelbare school zou gaan en dus mijn vertrouwde leventje van de lagere school moest verruilen voor een totaal onbekende, nieuwe wereld besloot mamma voor drie maanden met pappa te gaan meevaren.

De drie kinderen werden ondergebracht in verschillende gezinnen die ver van elkaar verwijderd woonden.

Voor mij was een plek uitgezocht in een gastgezin.

Alles en iedereen, het vertrouwde – weg.

Drie jaar later blijkt dat het huwelijk van mijn ouders niet meer te redden is.

Na schooltijd kom ik thuis.

Er is niemand aanwezig.

Ik zet mijn tas op mijn bureautje en zie in de was van het hout dat er op mijn bureautje een briefje is geschreven.

Ik ga op zoek naar het briefje en vind het op de eetkamertafel.
Pappa heeft geschreven dat hij heeft besloten ons definitief te verlaten.
Hij is vertrokken – zonder gedag te zeggen.

Vanaf dat moment ben ik op zoek gegaan naar de ware liefde.
Toen wist ik dat niet – dat besef ik nu.

Nu ik terugkijk besef ik dat ik het afscheid nemen van mensen die overlijden steeds als een puur natuurlijk iets heb ervaren.
Er is alleen maar een gevoel van berusting.
Het is goed – er is in mijn gevoel geen pijn, maar vrede.

Er bestaat in het leven vaak een kans om een pijnlijke ervaring uit het verleden te kunnen helen.

Die kans kreeg ik van mijn partner.
Net als mijn vader besloot hij ons – mij, de huisdieren en allen uit onze omgeving – definitief te verlaten om in een ander land te gaan wonen.

Deze keer is er wel afscheid genomen.

Deze keer bleek het afscheid voor mij veel moeilijker dan alle andere keren ervoor.
Nooit eerder was ik zo vertrouwd geweest met iemand...

Nog steeds vraag ik me af: 'Wat is ware liefde?'.

Is ware liefde voornamelijk het vrijlaten van de ander?

Zoekt en gij zult vinden

In het gezin waar ik ben opgegroeid is nooit over God gesproken.
Zonder reden was het gewoon geen deel van ons leven.

Alle leiding kwam van mamma of andere gezaghebbende mensen.

Op de lagere school had ik wel lessen Bijbelkennis gevolgd, maar dat waren toen voor mij alleen maar verhalen – zonder boodschap.

Inmiddels ken ik gezinnen waar God het middelpunt vormt.
Daar wordt God geëerd, tot God gebeden, God om bijstand of hulp gevraagd en de Bijbel gelezen.

Op zon- en gedenkdagen wordt de kerk bezocht, geluisterd naar de preek en ter ere van God worden gezamenlijk liederen gezongen.

De benadering van deze God is alsof wordt gesproken over een soort menselijke persoonlijkheid die hulp zou kunnen bieden, die moeilijkheden zou kunnen oplossen, die zou straffen voor het niet opvolgen van uitgevaardigde geboden en die het prettig zou vinden om geëerd te worden.

Tot de dag van vandaag kan ik niet begrijpen waarom mensen die zó trouw ter ere van deze God geleefd hebben toch ziek worden en niet beter worden – ondanks alle gebeden en verzoeken om hulp.

De mensen waarvan ik heb gelezen dat zij van een ernstige ziekte wél herstelden waren vaker diegenen die anders naar hun leven zijn gaan kijken en positieve energie creëerden waardoor het lichaam reageerde en de gezondheid terugkeerde.

Zou tegenslag juist nodig zijn om te veranderen in een richting die bedoeld was?

Was het de bedoeling dat ik zou ontdekken dat het niet een kracht buiten mij, maar juist een kracht in mij is die ervoor zorgt dat ik de juiste weg insla?

Voor mij geldt dat ik juist door een zeer vervelende ervaring op zoek ben gegaan.

Het zoeken was een soort pelgrimstocht langs vele informatiebronnen.

Ook heb ik goed om me heen gekeken en geluisterd naar levenservaringen van mensen uit mijn omgeving.

Net als vele andere mensen zocht ik naar betekenis in mijn leven – naar zingeving.

‘Zoekt en gij zult vinden’ staat in de Bijbel.

Wat ik zocht was liefde.

Wat ik vond was liefde – eerst voor de schepping en daarna voor mijzelf.